

Léna élni akar

1.

Hogy engem is elvisz majd a nagy fekete autó. Jegygyűrűmet letépi, és cserébe nem a szabadságot adják, csak pökhendi vigyort és megaláztatást. Talán nem vernek meg, nem is löknek, csak mímelt udvariassággal tessékelnek a halálkamrába, a halál karmába.

A halál karmába próbált már lökni néhány fekete angyal, védtelen voltam, mint általában. Villamossínen, szerelvények között, vasúti kőkerítéshez csapódva, fuldokolva a vízben, de még itt vagyok. Hosszú volt a kar, erős és mindig szép, mely utánam nyúlt, akarta, hogy éljek.

Akarta, hogy éljek, ezért én is akarom. Jó ez az erő, a semmitmondó egyke fűszál ereje az aszfalt repedésében, a rab magabiztossága a betoncella rejtekében, az élet himnusza a térdig érő sárban. Orra bukni törvényszerű, hideg szelek, jeges kígyók siklanak a hátamon, de mustármagnyi erővel felálllok, valahol vár az égő csipkebokor.

Vár az égő csipkebokor és mögüle az erélyes szózat, vezessem ki a rabszolganépet a szabadság hímes mezejére. Hát ki vagyok én, hogy ezt megtehessem? Még nem száradt meg a sár didergő lábamon, beszédem dadogás, ki hallgatna egy sokszor elpusztult épphogy ibolyára? De az ég nagy felettem, meleg dunnaként temeti alá a vacogós félelmeket.

A vacogós félelmeket lemosni adj örömet, Uram! És bátorságot, mert az öröm ellenséget szül. Botrányos, mert tiszta és erős. Magyarázni kell, és igazolni, hogy joga van élni. És folyton fojtogatják, ilyenkor szűzi sikolya erdei dal, egyszólamú gyöngyvirágillat. Kolostori rendben hullanak a levelek és az életek, a bársonyfüggöny mögött senki nem sír, a halál üvegkoporsóban várja saját végszavát.

2.

Csak úgy ímmel-ámmal mímelte az életet. Örömtelen szürkén ült a hétköznapok villamosán, lábát maga alá húzta, nyáron is csorgott róla a piszkos hólé. Nem volt egyedül, körülötte kórusban szomorkodott az emberiség. Egy ütemre, bambán féltek az alvajárási lelkek, de senki sem mondta, hogy elég.

Hogy elég, már régóta érzem. Évtizedek óta jelzi a bőröm és a tudóm. Ritkás a levegő. Az ember fuldoklik a hűlő napsütésben. Jégiszonyom van. Főleg, ha a békéről beszélnek. Az valakinek mindig háborút jelent. Miért nem nézünk már tükörbe? Süt onnan az arcul köpött testvériség. Elszakadt az üvegfüggöny, nincs tő, amely varrja.

Varrja össze az ég a széthullott értelmet, hogy lássa a föld, mikor van világ, és mikor sötét. Csönd kell ehhez, a lármától komorrá válik a fény. Elnyúlhat tengernyi felhő az árpamezőn, ha van még, aki délben összekulcsolt szívvel túlnéz a szürkéjén. Eshet is, ha akar, vízcsipkék násza lesz lázkönnyek ölen.

Lázkönnyek ölen ébred fel az ember, sajjó csontokkal, két szeme ólomgolyó, és megszüli magát, érteni fog. Kasza lesz a kardból, és eke, a föld önti magából a jót, ha alázattal szántják. Hárfahúron csobog az öröm, ontja az erdő édes bogyoit, tánc lesz, és egymás felkarolása. Száműzetik a vádló, elsüllyed a hazug és megfullad az irigy. Becsapódik a rekedt vasajtó.

Vasajtó nyiladozik, éhezve érkezik a hajnal. Kettéhasadt cseppekben gurul szét a botladozó fény. Csak hinni kell, és jön, önsugarát hozza a jászollá vált szívnek. Koldulja őt a szomorú világ, kottájára mégis csupa fekete hangjegyet ír. Pedig már lerázná válláról a rátapadt alkony piros leheletét.